

§. 112. *Давидъ излѣзва срѣщо Голиава и го убива.*

Саулъ поиска да обрѣже момъкътъ съ собственнытъ си орѣжия; тури слѣдователно на главата му шлемътъ, облече го въ броня, и го прѣпаса съ сабя. Но Давидъ не навикнѣлъ на таквось обрѣжаванье, едвамъ прѣстѣпваше. За туй, като съблече този безпокоителенъ товаръ и като зе пастырската си тояга, пращова и петъ камъка въ торбата си, отива, срѣщо Голиава. Като видѣ Голиава момакътъ че иде, рече: „Да не ма мыслишь за куче, че идешъ връхъ мене съ тояга?“ — А Давидъ му отговори: „Ты идешъ противъ мене съ мечъ, копие и съ щитъ, а азъ идж, съ името на Бога Саваова, Бога на израилската войска, която ты смѣи да укоришь.“ — Подирь туй Давидъ хвърли съ пращовата камъкъ и удари иноплеменникътъ въ челото, прострѣ го на земята, скочи отгорѣ му и като му штегли ножътъ отрѣза му главата. Туй като видѣхъ Филистимлянытъ обрънѣхъ са на бѣгъ, гонимы отъ Евреите. (Царс. Я. 13—39.)

§. 113. *Саулъ завижда на Давида и не рачи да изпълни обѣщаніето си.*

Евреитѣ радостны завождатъ побѣдителятъ въ градътъ, и самытъ жены, като излѣзвахъ отъ градовѣтъ посрѣщахъ го съ хора, свирни и съ похвалы. Тѣзи любовь на народътъ къмъ него распали въ Саула зависть. Отъ тогазъ Саулъ мразѣше Давида и не го гледаше съ благоволеніе. Но Ионаванъ, сынъ му, увлеченъ отъ добродѣлитѣ на Давида, обикнѣ го много и му подари поясътъ си, лжкътъ си и мечътъ си. Саулъ бѣше обѣщаль дщери си на побѣдителятъ, но послѣ